

LUCIA,

OF

»IK ZAL NOOIT WEER
ONDEUGEND ZIJN.»

Naar het Engelsch.

TWEEDE DRUK.

TE AMSTERDAM, BIJ
H. HÖVEKER.
1849.

In eigen kracht vermag men niets ;
't Is alles ijdel werk.

Slechts hij vermag in 't goede iets,
Ja, wordt in 't goeddoen sterk,
Die, door des Heeren Geest geleid,
Tot heiligheid wordt toebereid.

~~~~~

L U C I A,
OF
„IK ZAL NOOIT WEER ONDEUGEND ZIJN..”

Op zekeren dag werd de vader van LUCIA genoodzaakt haar te berispen over eene ondeugende daad, die zij bedreven had. «Ik zal nooit weer ondeugend zijn, lieve vader!»

zeide zij, «ik beloof u, ik zal niet weer zoo dwaas wezen.»

Het spijt mij, dat ik u moet zeggen, lieve kinderen! dat LUCIA een zeer stout meisje was; zij was dit wel niet in alles, maar in sommige dingen vergat zij zich zelve dikwijls. Haar hoofdgebrek was hoogmoed; want zij geloofde zelve veel wijzer en verstandiger te zijn, dan zij inderdaad was; en dit maakte dat zij menigmaal ongehoorzaam was aan hare ouders en onderwijzers, en hun onbeschaamd antwoordde. LUCIA's moeder was reeds dood; maar hare tante nam het huishouden voor haren vader waar. Deze was eene voortreffelijke vrouw, en behandelde LUCIA regt hartelijk, en deed al haar best om haar het goede te leeren.

Op zekeren morgen zeide zij: «Kom, lieve LUCIA! haal uw werk; speel nu niet meer met de kat: de klok heeft reeds tien geslagen.» LUCIA was onverstandig genoeg, om geen acht te slaan op hetgeen hare tante haar zeide; en niet alleen dat zij haar niet gehoorzaamde, daar zij voortging met de kat te spelen, maar op eenen stuurschen toon duwde zij haar toe: «Altijd zegt gij mij: «Kom haal uw werk;» gij laat mij nooit eene enkele minuut spelen.» — «LUCIA!» zeide hare tante; «gij vergeet uwen plicht,

en denkt er niet aan, dat God u hoort. Is het niet uw pligt, te doen wat ik u zeg?»

LUCIA zette de kat op den grond, en drentelde de kamer op en neer om haar werk te gaan halen. En toen zij gezeten was, prevelde zij in haar zelve: «wat is het vervelend, altijd te moeten doen, wat een' ander gebiedt.»

Des avonds vroeg haar vader, of LUCIA zich goed had gedragen; maar de goede man was zeer bedroefd, toen hij hoorde wat er gebeurd was. Het was tijd om het huiselijk avondgebed te doen. Hij trok aan de schel, en de kinderen en dienstboden traden binnen.

LUCIA wist niet dat haar vader reeds vernomen had, wat er gebeurd was; en ik moet er, belaa's! bijvoegen dat zij niet de minste droefheid over hare ondeugendheid had aan den dag gelegd.

Haar vader opende den Bijbel, en las het zesde hoofdstuk van PAULUS zendbrief aan de Efezen. Wanneer gij uw Testament wilt opslaan, zult gij zien dat het aldus begint: «Kinderen! zijt uwen ouders gehoorzaam in den Heere: want dat is regt.»

Toen hij het kapittel geëindigd had, sprak hij eene poos over hetgeen hij had gelezen, en merkte aan dat God van de kinderen gewilligheid, leerzaamheid, en onderdanigheid eischt. Hij sprak ook over de zondigheid van hoogmoed en laatdunkendheid, welke tot ongehoorzaamheid aan 's Heeren wil leiden.

«Kinderen denken dikwijls,» zeide hij, «dat zij, wanneer het hun niet bebaagt, geen acht behoeven te slaan op hetgeen hun gezegd wordt; en dan spreken zij somtijds nog diegenen, die zij gehoorzaam moeten zijn, tegen. Een kind, dat dus handelt, is inderdaad aan God ongehoorzaam, en weigert het juk van CHRISTUS op zich te nemen. Dit is zeer duidelijk: want indien onze Heer op aarde verscheen, en in eene kamer kwam, waar jongens en meisjes zoo handelden,

ik ben er van verzekerd dat zij hun aangezicht voor den dierbaren Zoon van God zouden verbergen. Het zou derhalve ten klaarste blijken, dat zij kwaad deden, en dat zij vergeten hadden, dat God hen ziet, hoewel zij Hem niet zien, en dat Hij geen welgevallen in hun gedrag heeft.

«Kinderen moeten ook nimmer vergeten dat zij ook aan hunne onderwijzers en aan degenen, die over hen gesteld zijn, even gehoorzaam moeten wezen, als aan hunne ouders; want dewijl God deze magt aan hunne ouders gegeven, en die benevens de onderwijzers over hen gesteld heeft, zijn de kinderen verplicht hunne onderwijzers evenzeer te gehoorzamen als hunne ouders.

«Het is dus noodig,» voegde hij er op een' zachteren, indrukwekkenden toon bij, «dat alle kinderen er van overtuigd zijn dat het hun pligt is, al degenen die over hen gesteld zijn, te gehoorzamen, en dat, zoo zij niet doen wat hun bevolen wordt, zij de geboden van God overtreden.»

Het huisgezin knielde neder en de vader bad, dat al degenen die daar tegenwoordig waren, en vooral de kinderen, zich nederig mogten onderwerpen aan den wil van God, zoo als Hij ons dat zelf in Zijn heilig Woord voorschrijft.

LUCIA's geweten zeide haar, dat haar vader dit op haar bedoeld had. Toen zij van hare knieën opstond, gevoelde zij zich zeer ontevreden over haar zelve, en onrustig; zij was bevreesd om naar haren vader te gaan en hem als naar gewoonte te kussen.

Ik zal wel niet behoeven op te merken, dat wanneer zij gevoelde dat zij verkeerd gehandeld had, zij zich hehoorde te vernederen voor God, en Hem om vergeving te bidden, en dan hare tante om verschooning te vragen. Maar haar hoogmoed kon haar hiertoe niet doen overgaan; en zij deed geene moeite om dien te overheerschen. Hoogmoed vervoert den mensch niet alleen tot het kwade, maar doet hem ook nog in hetzelfde volharden.

Het werd tijd om naar bed te gaan; en LUCIA legde zich ter ruste neder, nog even verhard en stijfhoofdig. Gij kunt nagaan, dat zij niet waarlijk gelukkig was. Zij waagde het niet te bidden; en dat is al een zeer slecht teeken: want wanneer een kind niet tot God durft bidden, is het een bewijs dat zijn geweten hem eenig kwaad verwijt, en dat het zich niet wezenlijk bedroefd gevoelt over hetgeen het misdreven heeft.

Des morgens bij het ontwaken gevoelde LUCIA zich nog minder gelukkig, en vreesde

haren vader en hare tante te ontmoeten. Maar had zij niet meer bevreesd moeten zijn dat God haar zag? Is het niet vreemd, dat een stout kind vreest, van eenen vader, of eene moeder, of een' onderwijzer gezien te worden, en niet vreest van God gezien te worden, «wiens oogen de gansche aarde doorloopen, en het goede en het kwade zien?» Het is gemakkelijk voor een kind om dit te *zeggen*; maar hoe weinige zijn er, die door daden toonen, dat zij het *gelooven*!

LUCIA was gewoon om, nadat zij zich aangekleed had, haar morgengebed te doen, vóórdat zij beneden kwam. Ditmaal deed zij het niet: zij voelde zich daartoe even onbekwaam en onrustig, als den vorigen avond. De stem van God fluisterde haar in het hart: «Beken schuld, en bid om vergeving.» Ook kwam deze vriendelijke uitnoodiging van onzen Heer haar in de gedachte: «Komt allen tot mij, gij die vermoeid en beladen zijt, en ik zal u ruste geven.» Maar de ongelukkige LUCIA poogde deze gedachte van zich af te werpen; en in plaats dat zij op hare knieën nederviel, ging zij wat anders doen. Zij talmde buitengewoon met haar wasschen; daarna vouwde zij haar nachtgoed netjes op, bragt de kamer in orde, en voederde dezen morgen

haren vogel, hetgeen zij anders elken morgen vergat. Ik heb dikwijls kinderen op deze wijze zien handelen. Zien zij, dat zij kwaad gedaan hebben, dan belet hun hoogmoed hen, hunne fout te bekennen, maar zij zijn zeer bezorgd om *andere* dingen goed te doen. Zij vergeten dat zij *alle dingen* goed moeten doen; want als zij één ding verkeerd doen, kunnen zij dit niet vergoeden door vele andere dingen goed te verrigten. Maar zij willen hierdoor beproeven Hem te ontvlieden, die meer is dan ons hart, die al onze gedachten kent, en ons het verkeerde, dat daarin is, ontdekt.

Al die beuzelarijen strekken om den tijd door te brengen, om van die gedachten af te komen; en dit wenschte LUCIA ook. Eindelijk, hoorde zij de stem van haren vader, die het gezin tot de huisdienst bijeen riep, LUCIA ging naar beneden, maar met loome schreden. Aan de deur wachtte zij nog een oogenblikje, alvorens die te openen. Met een nederhangend hoofd en onopgeruimd gelaat kwam zij de kamer binnen. Haar vader begon als naar gewoonte te lezen; het was de gelijkenis van den verloren zoon. Toen hij dit vers gelezen had: «Ik zal opstaan en naar mijn' vader gaan, en zeggen: «Vader! ik heb gezondigd tegen

den hemel en voor u,» veranderde LUCIA op eens. Deze woorden badden haar getroffen; tranen kwamen in hare oogen; en zij haalde haastig haren neusdoek uit den zak, om ze af te droogen.

Haar vader bemerkte wat er in haar hart omging; en toen het kapittel uit was, voegde hij er een paar woorden bij over de vertroosting en verlichting, die wij ondervinden, wanneer wij ons voor God vernederen, en over onze misdaden berouw toonen.

«God is liefde,» zeide hij; «Zijne uitstekende barmhartigheden zijn over al Zijne werken; Hij schept er geen behagen in, om te straffen: integendeel, Hij waarschuwt ons liefderijk dat wij Hem toch niet zouden beledigen. En hebben wij kwaad gedaan, dan nog begeert Hij niet den dood van den zondaar, maar veel meer dat hij van zijnen dwaalweg terugkeere, en even als een goed herder, brengt Hij ons tot Hem zelve terug.

«Laat ons bedenken, dat de Zaligmaker, ja, de Zoon van God, zich zelve heeft overgegeven — voor zondige en ellendige schepselen. Waarom dan zouden wij aan Zijne liefde twijfelen, en meenen dat Hij niet volgaarne naar ons hoort? Hij heeft er geen welbehagen in, ons in eenen staat van vijandschap met Hem te zien. Neen:

de arme zondaar ondervindt al spoedig Zijne liefde, wanneer hij van zijne zonde overtuigd is, en in de vergeffenis gelooft, die God ons door JEZUS CHRISTUS, Zijnen Zoon, aanbiedt.»

Deze woorden vonden ingang in het hart van LUCIA. Terstond na het gebed, liep zij naar hare kamer, knielde daar neder en bad om vergeving door het bloed van JEZUS. God, die getrouw en regtvaardig is in het vergeven onzer ongeregtigheden, en in het verleenen van al dat datgene, hetwelk men Hem in CHRISTUS naam vraagt (Joh. XVI: 23), hoorde haar gebed met welgevallen aan, en zond haar een antwoord van vrede.

Nu gevoelde LUCIA zich ontheven van het zware pak, dat haar drukte. Haastig liep zij naar haars vaders kamer, viel in zijne armen, uitroepende: «Och, vaderlief! vergeef mij: het spijt mij dat ik ondeugend ben geweest »

«Lief kind!» zeide hij, «ik vertrouw dat het God behaagd heeft, uw hart te treffen, en dat Hij u voor Hem vernederd heeft. Lang hebt gij de teedere ontferming, welke onze dierbare Zaligmaker u aanbiedt, geweigerd. O, LUCIA! hoe kondt gij uw hart zoo verharden tegen een' God, die zoo vol liefde en barmhartigheid is! Waart gij wel gelukkig, toen uw hart dus gesteld was? kondt gij bidden, en in uwten Bijbel lezen?»

Lucia. Neen, lieve vader! ik vond er geen vermaak in, aan God te denken; en ik was bevreesd om Zijn Woord te lezen.

De vader. Arm kind! zoo vermeedt gij alle gedachten aan uwen hemelschen Vader en Heiland. Waart gij wezenlijk bevreesd, om Gods heilig Woord te lezen?

L. Maar nu ben ik er niet meer bevreesd voor. Ik heb God op mijne kamer gebeden, en ik geloof dat Hij mij nu vergiffenis heeft geschonken. Ik gevoel mij nu veel gelukkiger; en ik wil niet weer ondeugend wizen; ik beloof u, ik zal het nooit weer zijn.

De v. Zeg mij eens, LUCIA! zeg mij de waarheid; hebt gij uwe tante en mij niet dikwijls verteld, dat gij nooit weer ondeugend wildet wizen?

L. O ja, vaderlief! dat heb ik al dikmaals gezegd.

De v. Dan hebt gij ook dikmaals uwe belofte gebroken; ofschoon gij voornemens waart haar te houden, niet waar? Hoe komt dat toch zoo?

L. Omdat ik dan weder ondeugend was; ik vergat mijne belofte.

De v. Maar, mijn kind! hoe vergat gij het toch weder zoo ligt; gij beloofdet het toch uit u zelve, en wenschet woord te houden?

L. Misschien, vader! omdat ik God niet bad, mij voor het kwade te behoeden.

De v. Juist: het kwam, door dat gij de belofte in uwe eigene kracht deedt, vertrouwende alleen op uwe eigene goede voornemens. Ik zal u iets vertellen dat mij daar te binnen schiet. Een tuinman had eens twee boomen geplant. Zij waren beide zeer zwak, en des nachts wierp de wind er een' omver. Toen de tuinman dit 's morgens zag, nam hij een' stut, en zette dien vast in den grond en bond den boom er aan vast. «Nu,» zeide hij, «is hij volkomen veilig.» Des avonds werd de wind heviger, dan te voren. De boom, die aan den staak vastgebonden was, bleef op zijne plaats staan; maar de andere werd omvergeworpen en de tuinman vond dien den anderen dag gebroken en geheel bedorven. «Dat is een ongelukkig werk,» zeide hij: «ik vergat, dat, indien een van deze boomen onderstut moest worden, de andere dit even zeer van nooden had.» Nu keek hij zorgvuldig den tuin rond; en waar hij een' zwakken boom vond, plaatste hij eenen stut tegen denzelfven.

L. O, vader! ik begrijp wat gij hiermede zeggen wilt: ik geleek den boom zonder stut, toen ik eene belofte in mijne

eigene kracht deed, en niet van God de kracht afsmeekte om in staat te zijn mijne belofte te houden; en omdat ik dit gedurig vergeten heb, van daar komt het dat ik zoo dikwijls kwaad heb gedaan.

De v. Mijne lieve dochter! gedenk toch dit: wij zijn van nature zondaars; en wanneer wij ons aan toorn, hoogmoed, jaloeschheid of eenige andere zonden, welke «de werken des vleesches» genoemd worden, toegeven, handelen wij eigenlijk zoo als wij inderdaad het meest gezind zijn. Maar wenschen wij nu den wil van God te doen — ik bedoel die dingen, welke «de werken des Geestes» worden genoemd — dan moeten wij eene kracht zoeken te verkrijgen, verschillende van die, welke in onze eigene harten is. Wanneer gij nu zegt: «Ik zal nooit weer ondeugend zijn; ik beloof u ik zal het nooit weer zijn; «is het even eens alsof die wilde-appelboom die daar in de heg groeit, zeide: «Ik heb besloten voortaan vruchten te dragen even goed, als die fraaije pippelingen daar in den boomgaard!» Gij weet dat een wilde appelboom moet geënt worden, zal hij goede vruchten voortbrengen. Ondersteld nu, dat die appelboom kon spreken, en wezenlijk begeerde eetbare appelen te dragen, wat zou hij moeten zeggen?

L. Hij moest aan den tuinman vragen, hem op eenen goeden te enten; of anders zal hij voortgaan, met dezelfde vruchten als altijd te dragen.

De v. En nu, wat moet mijne lieve LUCIA doen, zoo zij wenscht de goede vruchten des Geestes — liefde, blijdschap, vrede, langmoedigheid, goedwilligheid, zachtmoedigheid, geloof, nederigheid, matigheid — voort te brengen?

L. Dan moet ik, zoo als gij mij zelf den vorigen dag zeldet, den Zaligmaker vragen, dat Hij mij door Zijn dierbaar bloed van mijne zonden reinige, dat ik geheilgd worde door den Heiligen Geest, opdat ik leere Zijnen wil te doen.

De v. Ja, mijne lieve! en zoo gij Gods genade ernstig zoekt, zult gij, zelfs binnen weinige dagen eene verandering in uw gedrag ondervinden.

LUCIA omhelsde haren vader. en zeide: Vaderlief! wilt gij voor mij bidden?» —

«Ja. mijn kind!» zeide hij «; ik hoop dat God mij in staat zal stellen, mij altijd uwer in mijne gebeden te gedenken.» Daarna ging LUCIA naar hare tante, en vroeg haar op eene beleefde wijze, van harte en opregt om vergiffenis voor hetgeen zij misdreven had.
